

Skutky 8,26-39 Proč misie?

1. čtení: Lukášovo evangelium 24,13-32 Na cestě do Emaus

kázání: Skutky apoštolů 8,26-39

Bratři a sestry

je nás tady málo, co? Jeden moudrý muž řekl, že to, čeho bychom se měli bát nejsou plné mešity v naší zemi. Ony také plné nejsou. To ani náhodou. Ale to, co by nás mělo děsit jsou prázdné kostely. No, tenhle kostel teď našťestí úplně prázdný není. Myslím, že je to hezké. Ale ano, je nás tu málo. Proč? Co s tím? Co je příčinou? Nejsme dost atraktivní, přitažliví, Nebo je to vina komunistické historie naší země? Nebo spíš současné spokojené a přežrané společnosti u nás? Nebo lidé prostě skutečně o Pánu Bohu a Pánu Ježíši Kristu skoro nic pravdivého neví? A my jim to neříkáme? Já myslím, že od každého trochu. No, na nás je změnit to, co změnit můžeme. Ale ještě než začneme přemýšlet, jak to udělat, aby v kostelech, i zde, bylo lidí více, je třeba vědět proč. Proč chceme aby nás bylo víc? Až potom má smysl bavit se o misii.

V Bibli se misii věnuje jedna celá kniha, jmenuje se Skutky apoštolů. Z ní byl také přečtený příběh. A pozor, není to příběh určený k tomu, abychom ho napodobovali. Že takhle a ne jinak se dělá misie. Přesto věřím, že je inspirativní. Máme tu tři jednající postavy. Začneme od té nejdůležitější. Duch svatý. Nebo je to Duch Páně? Nebo anděl Páně, jak se píše na začátku? Tak kdo to teda byl? Nebo to byli tři různé osoby? Anděl, Duch a Duch Páně? Věřím, že nebudeme mimo, když za všemi třemi pojmenováními uvidíme toho, komu prostě říkáme Bůh. Ať už v roli anděla nebo Ducha, popřípadě Ducha Páně. Na všech třech pojmenováních je něco společného. Jsou nezachytitelní. Nespoutaní. Filip je může slyšet, zaslechnout, poslechnout a být jim zmocněn. Ale nic víc. Nemá jim co radit. Že třeba cestovat k opuštěné cestě kamsi na jih není úplně dobrý marketingový tah, pokud chcete šířit evangelium. Že ochomítat se kolem nóbl vozu s nějakým nóbl pánem není slušné a možná ani bezpečné. Nóbl pánové v drahých vozech přece většinou nemají zájem o rady potulného kazatele. A že když už se teda zdaří něco tak nevidaného, zázrak, že by Bůh třeba mohl ještě chvíli počkat, aby si to chudák Filip mohl trochu užít. A třeba z toho něco mít. Bůh není ten, který potřebuje naše rady. To by mě vážně zajímalo, co bychom asi tak Pánu Bohu mohli poradit. Něco, co sám mnohem líp než my neví. A přece to děláme. A mám pocit, že víc než co jiného. Že Pánu Bohu radíme, co a proč a jak a kdy by měl udělat. Bůh nepotřebuje naše rady, aby tu něco udělal. Ale potřebuje nás. Potřebuje člověka, který ho vedle těch svých dobře míněných rad a poučování taky někdy uslyší, dá mu prostor. A pak ho taky poslechne.

Pak je tu ten etiopský dvořan. Správce všech pokladů etiopské královny. Takže ministr financí. A ne jenom nějaký Babiš. Spíš si představme, že tam cestuje Eveline Widmer-Schlumpf-ová. To je ministryně financí Švýcarska. Ona Etiopie byla poněkud bohatší země než Judsko. Vlastně o hodně bohatší. V podstatě ve všem byl tento dvořan protikladem Filipa. Je bohatý. Jede si ve voze, Filip musí pěšky. Je ministrem, dokonce financí. Filip měl v církvi na starosti obsluhování u stolu, byl diakon. Ten dvořan je tak bohatý, že si může dovolit vlastnit svitek proroka Izajáše a číst si v něm. Filip si to musí jenom pamatovat. Podle všeho to není Žid. Buď Etiopan nebo spíš míšenec. A navíc eunuch, vykleštěný. Takže sice boháč ale z hlediska židovského náboženství totální outsider. Oni židé mají v té svojí svaté knize napsáno, vlastně my to tam máme napsáno taky, je to i naše svatá kniha: Deuteronomium 23:2 Do Hospodinova shromáždění nevstoupí, kdo má rozdrčená varlata nebo uříznutý pyj. Do Hospodinova shromáždění nevstoupí míšenec; ani jeho desáté pokolení nevstoupí do Hospodinova shromáždění. Naproti tomu Filip byl právoplatný člen židovského společenství. Sice chudý, bez peněz, bez drahých vozů a bez paláců, ale zase mohl jít do kostela (do chrámu), když chtěl. To ten bohatý Etiopan nemohl. A navíc nerozumí Bibli a Filip jo.

A pak je tu Filip. Z Bible se toho o něm nedovíme víc, než už jsem řekl. V tom našem příběhu by to mohlo vypadat, že je tam vlastně jenom loutkou v rukou Božích. Bůh mu řekne (nebo boží posel, anděl?): běž k opuštěné silnici. A jde. To bych asi taky šel. Bůh mu řekne: Běž podél vozu. A Filip jde. Jo, to bych taky snad ještě zvládl. Bůh mu řekne: Dál nic. Dál už mu Bůh nic neřekne. Od té chvíle, kdy dojde k tomu vozu už Bůh mlčí. A když Filip uslyší, že si ten člověk čte z Bible, je už jenom na něm, co udělá. Klidně to mohlo vypadat takhle: Filip k němu přiběhl, a když uslyšel, že ten člověk čte proroka Izaiáše, zeptal se: "Rozumíš

tomu, co čteš?" On odpověděl: "Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyloží!" A pozval Filipa, aby nastoupil a sedl si vedle něho. Ale Filip se styděl. Navíc neměl rád tyhle zbohatlíky v luxusních vozech. A tak řekl. Ne díky. A to, že tomu nerozumíš máš z toho, žes nechodil do kostela a místo toho ses nechal vykleštit abys dostal lepší práci. Tvoje blbost. Sbohem. A nebo mohl říci jenom: Škoda. Třeba někdy potkáš nějakýho faráře, kterej ti to vysvětlí. Já tomu taky dostatečně nerozumím. S Bohem. A nebo mohl prostě jít chvíli vedle toho vozu jak mu to Bůh řekl a pak už nejt, protože Bůh už pak nic neříkal.

Proč si tady vymýšlím, co jiného by mohl taky Filip udělat? Protože mám pocit, že přesně v tomhle okamžiku se láme chleba. Z Božího působení dojde k setkání dvou odlišných lidí, které přece jen něco spojuje. Oba znají prorocký Izajáš. Tohle není kdovíjaký zázrak. Klidně tomu můžeme říkat šťastná náhoda. Nebo Boží vedení. To je jedno. Jak kdo chce. Taky potkáváme lidi, zajímavé odlišné lidi, kteří s naší vírou můžou mít něco málo společného. Třeba jenom to, že ví o Bibli. Ale co z toho setkání bude? To je na nás. Jestli z toho setkání bude rozhovor, jestli v tom rozhovoru najdeme odvahu mluvit o Ježíšovi. A zde přichází ta nejdůležitější otázka misie. Proč. Proč vlastně máme lidem povídat o Ježíšovi? I když se třeba bojíme nebo stydíme. Je to jenom proto, že to kdysi Ježíš řekl, že to máme dělat? Takže nepříjemný úkol, do kterého se nám nechce? A cítíme se nekompetentní a ne dost chytrí moudří a výmluvní? Nebo je to proto, že jsme v životě poznali, že Ježíš Kristus je ta cesta, pravda i život. A že bez něj to prostě není ono. Že ve vztahu s Pánem Bohem nacházíme přesně to, o čem skutečný život je? A že nás ten Bůh vede taky k zájmu o druhé lidi a k lásce k nim. A tak pro ně chceme to nejlepší, co jsme poznali? Potom je totiž ta naše misie něco úplně jiného. Má úplně jiný šmak. Je veliký rozdíl mezi povinností a touhou. No, tady přichází možná dost nepříjemná otázka: Je pro mě víra věcí povinnosti nebo touhy? Je pro mě vztah s Bohem mimo všechno ostatní taky hlavně zdrojem radosti a pokoje? Nebo je to spíš povinnost, zvyk, taky možná strach? Protože jestli jo, nemá smysl o nějaké misii vůbec uvažovat. Copak byste pro druhého člověka, kterého milujete, chtěli další povinnosti, jenom další zvyky nebo dokonce život ve strachu a s pocitem, že nesplňuje další normy? Je čas misie. Ale je taky čas dávat do pořádku vlastní vztah s Bohem. A ten teda určitě nemá být o povinnostech a zvycích. A rozhodně ne o strachu.

Ten náš příběh s Filipem dopadl dobře. Etiopan uvěřil a byl pokřtěn. I když ne úplně podle pravidel naší církve. Každopádně se radoval. Na druhou stranu, do Filipova kostelíka nikdo nepřibyl. On ten dvořan odjel pryč. A Filipa ten Duch odvedl pryč. Ani žádný dar na kostel z toho nebyl. Filipa se pak mohli zeptat: Tak co ta tvoje misie? Kdo přibude do kostela? Nikdo. No a vybrals aspoň nějaký peníze na opravu schodů do kostela? Hmm...taky ne. Tak k čemu je taková misie? Přesně k tomu, k čemu má být. Aby člověk uvěřil Pánu Bohu a aby mohl jít dál s radostí. Co říkáte, bratři a sestry? A kdo zaplatí ty schody?
Amen

Prorok Izajáš 56, 3 - 10

"Ať neříká kleštěnec: "Hle, jsem strom suchý." Neboť toto praví Hospodin: "Kleštěncům, kteří, dbají na mé dny odpočinku a volí to, co si přeji, kteří se pevně drží mé smlouvy, dám ve svém domě a na svých hradbách památník s jménem lepším než synů a dcer: Dám jim jméno věčné, jež nebude vymýceno." Těm z cizinců, kteří se připojili k Hospodinu, aby mu sloužili a z lásky k jeho jménu se stali jeho služebníky, praví: "Všechny, kdo dbají na to, aby neznescvěovali den odpočinku, kdo se pevně drží mé smlouvy, přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblažím radostí, jejich oběti zápalné a obětní hody dojdou na mém oltáři zalíbení. Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy."